

Bei dertil, som det ærede Medlem anviste, ikke er rigtig. Thi dersom Sagen var den, at vi kun havde en vis Række af Telegrafembedsmænd, der hver for sig havde meget Tid at bestille, saa var Slutningen rigtig, saa kunde man sige: Efterhaanden som Forretningerne voxe, forbedre vi Lønningerne; men Sagen er den, at der er fuldt Arbejde for mange Hoveder og mange Hænder i Telegrafvæsenets Tjeneste, og efterhaanden som Telegrafvæsenet udvider sig, forsøger man ikke Forretningerne for den Entelte, men Personalets Antal; paa den Maade foregaar Udvidelsen. Derfor passer det ærede Medlems Slutning ikke. At det ærede Medlem sluttede med efter adskillige Citater at tilraade Thinget at vedtage Lovforslaget, som det foreligger, har ikke overrasket mig, og jeg antager heller ikke, at det har været overraskende for mange ærede Medlemmer; den Betragtning, som det ærede Medlem gjorde gjældende, er jo den samme, som ogsaa det andet ærede Mindretal, tror jeg, kunde slutte sig til, nemlig at man bør blive ved det, som Folkethinget har vedtaget. — Om man vil stemme for Vindringsforslagene under Nr. 1, skal jeg selvfølgelig henstille. De ere ikke i Strid med Hvertallets Forslag, men jeg vil ikke stemme for dem, fordi de paa en saadan Maade staa ved Siden af Udvalgets Forslag, at efter dettes Betragtning det ene maa udelukke det andet. Efter den høitærede Ministers Udtalelser finder jeg mig ikke foranlediget til at komme nærmere ind paa disse Forslag. — Der findes i Mindretallets Betænkning nogle Ytringer, som ikke vel ere blevne skarpt accentuerede af det ærede Medlem, som har fremsat dem ved hans Foredrag idag, men som ikke desto mindre staa der, og som derfor maa ske bør imødegaaes af mig som Ordfører, efterat det ærede Mindretal har havt Ordet. Der er deriblandt Enteltheder, som vistnok ere egnede til at fremkalde nogen Tvivl. Naar der saaledes f. Ex. tales om Mennekeliv, som i ikke ringe Omfang ere betroede til Postvæsenet, nemlig den pensionsberettigede Del af Postvæsenet, tilstaar jeg, at jeg ikke veed, hvad der menes dermed. Naar der tales om, at den specielle Fordannelse, der forlanges, er større hos Postvæsenet end Telegrafvæsenet, tror jeg, at man tager feil; der foreligger sikkre Data for Udvalget, trykte Opgivelser af, hvad man begge Steder fordrer af dem, som skulle ansættes med en Lønning af 400 Rigsdaler, der efter mit Skjøn utvivlsomt afgjøre, at den specielle Fagdannelse, som fordres i disse Stater, er størst hos Telegrafvæsenet. Mindretallet har ikke villet indrømme nogen Sammenstilling mellem Telegraf-

væsenet, Postvæsenet og Lovvæsenet, men har derimod tyet til en Sammenstilling med Jernbanevæsenet. Det er efter mit Skjøn en løs Grund, hvorpaa Sammenstillingen her er sat op; thi vil man sammenligne et Institut som Telegrafvæsenet, der er under en rask Udviining og ikke har nogen høi Anciennitet at støtte sig til, saa ligger det dog nær, at man tager Udgangspunktet fra det Gamle, Bestaaende, Anerkjendte og søger at drage Slutninger deraf, forsaavidt en Parallel overhovedet lader sig drage; men helt besynderligt er det at fordrer, at der skal tages til Udgangspunkt et Institut, der endnu ikke har faaet sin endelige Ordning. Jeg beder erindret, hvorledes Jernbanevæsenets Stilling er, forsaavidt det er under Statens Drift. Det er ikke mange Aar siden, at man besluttede, at Staten skulde overtage Driften; der er derefter et Par Gange vedtaget ved Lov, at denne Drift skulde fortættedes for et kort Tidsrum; sidst er Fortsættelsen vedtagen uden Tidsbestemmelse, men Ordningen af alle Forhold er udført til næste Aar. Da ville vi altsaa kunne vente en saadan Beregning, og hvilken Parallel man til den Tid vil drage med Hensyn til Jernbanevæsenets Stilling mellem ældre og i længere Tid bestaaende Instituter, det maa jeg ganske henstille, det er umuligt at sige nu; men den Slags Sammenligninger, som man her har villet opstille, kan man ikke drage, uden at stabe en Uklarhed i Begrundelser, der ikke er helbig ved Afgjørelsen af et Spørgsmaal som det foreliggende. — Endnu maa jeg tillade mig at fremhæve en enkelt Ytring her i Betænkningen, idet der nemlig henvises til, at man ved det kongelige Theater „har inddraget den hidtidige Pensionsberettigelse“. Man kan naturligvis ikke, saaledes som Ordene her lyde, inddrage en Pensionsberettigelse; det kan ikke lade sig gjøre. Men jeg vil ikke hænge mig i Ordene, som de staa; thi det ærede Medlem har naturligvis ikke ment dem saaledes, hvorimod han har ment, at man for Fremtiden har afflattet Pensionsberettigelsen ved det kongelige Theater. Det er imidlertid, som vi Alle vide, en fuldstændig Feiltagelse; Pensionsberettigelsen er ikke afflattet der. Hvis det ærede Medlem havde raadsført sig med Finantslovsforslaget, saaledes som det nu foreligger for Rigsdagen, vilde han have bemærket, at der i Tillæg A. Spalte 75 er foreslaaet, at Regjeringen er bemyndiget til at give fast og derfor pensionel Ansættelse til et Beløb af 118,516 Kr. 66 Ore, altsaa er Pensionsberettigelsen ikke inddragen. Men ved at drage en Parallel med et Institut som Theatret, begaar